

[Poulsgaard]

gen misforståelser, at den, der forurener, også skal betale for forureningen. Det næste, vi har sagt, er, at vi gerne må være i spidsen, hvad angår bekæmpelsen af miljøforureningen, men vi skal ikke være 20 eller 30 år foran de andre. Vi skal også se, hvordan vore konkurrenter i EF og andre steder opfører sig. Men det er jo håbløst at diskutere med dem, for når det f.eks. gælder burhøns – det er jo også noget med miljø – så laver man bare reglerne så strenge, at ingen kan efterleve dem; det gør ingen ting, for så kan vi jo bare købe æggene i Vesttyskland. Men så flytter arbejdspladserne også bare til Vesttyskland. Det er jo det, man er ved at gøre på det område. Hvis man virkelig begynder at stille så strenge krav til dansk landbrug, at det ikke kan eksistere, så skaber man altså arbejdspladser ikke i Danmark, men i de øvrige lande, vi konkurrerer med. Det er ikke det, vi ønsker.

Når jeg ser de to dagsordensforslag, glæder det mig i hvert fald, at de radikale ikke er med på det fra socialdemokratiet, SF og VS, for det er godt nok styg læsning. Det tilhører fantasiens verden, det har intet med realiteterne at gøre. Derimod befinder de radikale sig stadig væk på jorden, selv om de er grønne; de er ikke svævet helt væk endnu.

Jeg tør ikke sige, hvordan vi vil stille os til de radikales dagsordensforslag, før jeg har talt med mine gruppefæller; det er muligt, vi kan stemme for det.

Maisted (FD):

Jeg kan i hvert fald sige, at de frie demokrater vil stemme for den dagsorden, der er foreslået af fru Lone Dybkjær. Hendes indlæg var i øvrigt glimrende; det er ikke alt, jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, men det skinnede tydeligt igennem, at det her var en tekniker, der talte om problemerne, og som var klar over, at det ikke blot var nationale, men også internationale problemer, vi stod over for.

Jeg har noteret mig, at vi i 1978 her i landet ifølge miljøstyrelsen brugte 3 mia kr. på landsbasis på miljøområdet. Jeg har forgæves forsøgt at få oplyst, hvordan tallene ser ud i dag, men det svinger et sted imellem 6 og 9 mia kr. Derfor forstår jeg ikke det her med, at klokken pludselig er blevet 12 for socialdemokratiet, og at man er parat til at lukke

X antal arbejdspladser. Jeg har ikke kunnet få noget svar på, om det var 200.000 eller 300.000, man ville lukke for at opnå yderligere miljøforbedringer, og jeg tror heller ikke, jeg får noget svar, for det står nok hen i det uvisse, men jeg er helt sikker på, at danske arbejdere på vores metalvarefabrikker, i vores konservesindustri, på slagterierne osv. nok skal tænke venligt på socialdemokratiet, når de hører, hvad konsekvensen af dets politik vil være.

Som sagt er det ikke alene et nationalt problem, men også et internationalt problem, og enhver ved, at den danske nation ikke kan overleve, hvis vi går rundt i nationaldragter med halm i træskoene og betjener turister. Der skal føres en aktiv miljøpolitik, men det, der har været fejlen og stadig væk er fejlen, og som man åbenbart vil opretholde, er, at krav og løsninger ikke følges med ansvar, at man ikke giver et økonomisk ansvar til de offentlige myndigheder, der stiller krav til danske virksomheder, for at få løst problemerne.

Endvidere er det en fiktion, når man påstår, at forureneren betaler. Vi ved fra utallige bilag, at de offentlige virksomheder har præcis de samme problemer som de private virksomheder, når det gælder forurening. Lad mig blot nævne Lynetten, som jo er en meget stor virksomhed i København, der skal rense alt spildevand og derefter deponere affaldsprodukterne. Miljøstyrelsen har måttet give dem særlig tilladelse til at hælde det ud i Øresund, de ikke kunne deponere. Lad mig nævne Kalundborg kommune, som har et mekanisk rensningsanlæg, på trods af at der selvfølgelig burde være et krav om biologisk rensningsanlæg. Jeg kan også nævne Nyborg kommune, der har præcis de samme problemer. Altså har offentlige virksomheder på dette område de samme problemer som private virksomheder. Der er altså ikke tale om, at forureneren kommer til at betale, for det er alle borgere i dette land, der kommer til at betale for løsningen af de problemer.

Endelig er det sådan, at de store virksomheder, som skal opfylde strenge miljøkrav, naturligvis overvælter alle udgifter på de varer, de producerer. Hvis de ikke er i stand til at afsætte deres produktion indenlands eller udenlands, betyder det, at der sker nedlægelse af arbejdspladser, og det er jo altså det,